

A poc a poc sento com les pesades parpelles es comencen a separar i una llum estrident em cega durant pocs segons. Començo a reconèixer la petita habitació on dormo, si així li puc dir. M'adono del soroll de l'entorn, crits d'histèria i motors de cotxes des del carrer, el plor dels nens deseparats i dones demanant ajuda per poder trobar als seus familiars desapareguts.

Quan començo a tenir sensibilitat a les cames decideixo a posar-me de peu i m'acosto amb recel a la petita finestra sense porticons. El paisatge no és el que voldria, amb el que somnaria qualsevol persona després de despertar-se al matí. El fum negre dansant pel cel, les flames que es mengen els mobles tirats al carrer, la gent amagant-se en edificis mig en ruïnes, robots vestits de verd, i milers de cossos jaient al terra dels carrers.

Tanco els ulls ferotgement amb la intenció que quan torni a obrir-los aquell paisatge només sigui un malson, però malauradament no és així. Decideixo anar-me a rentar la cara per esvair-me. Mentre m'inclino a la petita palangana de fusta bella i mig corcada em tiro petites dosis d'aigua per la cara i les mans, i eixugant-me amb un drap de roba de cotó engroguit descobreixo la meva cara en un tros de mirall que queda penjat a la paret. Em quedo atònita durant uns segons i quan aconseguixo tornar en sí un calfred em recórrer tota l'espina fins a inundar-me el cos de sensacions. És ara quan recordo que avui és el dia en el que compleixo divuit anys. Un exèrcit de pensaments fan punteria i em toquen de ple a l'ànima, importa gaire que faci divuit anys avui? Amb qui ho podré celebrar si la fam s'ha endut a la meva germana i del meu pare no en sé res des de fa dos mesos quan se'l van endur reclutat. Només ens tenim la meva mare i jo. Com ho podria celebrar? Si no ens queda res de res, només esperança i ganes de veure la llum del sol reflectit als somriures de la gent.

Per sort, i quasi per art de màgia m'apareix un petit però intens sentiment de consol, estic viva, i la meva mare també i les dues ens hem despertat un dia més. Un dia terrible i desagradable però un dia més. Un dia en el que les bombes no han fet de nosaltres un record, un més en una ciutat en nomes s'hi respira la tristesa i el dolor dels que encara quedem de peu. Així que agafant-me tan fort com puc a aquest sentiment d'esperança decideixo prometre'm a mi mateixa que celebraria cada dia com si fos l'últim de la meva vida.

Mentre m'acabo d'assecar la cara em segueixo mirant al mirall, en aquell tros de mirall que queda a la paret, mica en mica la pell se m'aclareix, comencen a aparèixer petites arrugues al voltant dels ulls inexpressius i marcats amb cicatrius d'aquells anys de malson, els cabells recollits en un monyo mig desfet però elegant comencen a perdre el color, la llum de l'habitació canvia de tonalitat, sembla que brilla més que abans. Intento posar atenció amb el que escolto, i m'adono que es crits són els dels nens jugant al carrer, divertint-se, les bombes es converteixen amb els cants dels ocellets esverats per l'arribada de la primavera i els soldats han canviat l'abric verd, per americanes elegants i corbates setinades. La palangana deixa de tenir forats i la puresa del blanc de la pica que ocupa el seu lloc i la tendresa que em regala la tovallola flonja amb la que m'asseco el rostre provoquen amb mi la increïble sensació de consol, d'alegria i a la vegada de ràbia. Tinc noranta-cinc anys i cada dia que em desperto revisc les mateixes sensacions que el dia que en vaig complir divuit. La meva ànima es va quedar atrapada en aquella jove víctima de la guerra i encara que el meu cos envellís, seguia

presa de la terrible sensació de soledat per tots els que havia deixat enrere de la manera més injusta que qualsevol persona pugui imaginar-se.